

(6) לפי ב. ט. (5) (מט: ד"ה קמ"ג)

הגרות הב"ח
(6) נ"ס סיפא לגלוי
ארישא כג"ל וכן בסמוך:
(5) גם לא לרבה דאע"ב
דאמר ק"י:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
גרי מצוה

ליגור. דאי מבטלי אינהו ליחד אהו למימר נמי יחד מבטלי לשנים: ואין נוטלין רשות למה לי. הא מנא ליה היו שנים אופסין זה על זה: לא לריבא. משנה ימירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו ובעיל להבניה לא משתרי האי כהנה דמהו

בעא מיניה אב"י מרבה ב'. לא שמיע ליה כרימא דלעיל דקוף פ"ב (דף טו): כשהוא מבטל רשותו אין צריך לבטל לכל אחד ומשמע המס דפלוגמא הוא דר"א ורבנן וההוא כרימא כרי"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופסע ליה דלרצן לבטל דאם כן מאי פריך מכרימא דבסמוך:

הבא במאי עסקין דהוה ופית. פירש רש"י דעל כרחק דרבה נשיירא שחמיה דבקעה והקופה חזר ונטו זה איש אהלו מוקי לה דרי מת אין לירשוו שם כלום דאי נחזר ממס איכא יורשין ויפין דאילו הוה אבוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וזמנס דמק דאין היורש אסר אלף א"כ הולך לנורו שם דלעיל כ"כ מי שהוליאוהו (דף מו.) פסקין כר"ש דמקן לקמן פרק כ"ד משתמפין (דף סו.) ר"ש אומר אפי' הניח את ביתו והולך לשנות אלף בתו באתה העיר אינו אסר שכנר הסיה מלבו ומיחו אז בעו לאוקומי כר"מ דאמר כשהלך לשנות בעיר אחרת א' נכרי ואחד ישראל אסר וקאמרין נמי לקמן בפירקין (דף פב:) בית התנן ונית הבקר ונית העניס ונית האלוזות הכי זה אסר עליו צריך לאוקומי כשיירא שחמיה דבקעה א"כ כגון שזה עגמנו שעירב הוא יורש: יורש מהו שיבטל. בשלל עירב האב מיירי כדפי' בקונט' דאם עירב האב מני לקמן (עמוד ב') א' מנני חזר שמת והניח רשותו לאחד מן הבקו משחסיכה אינו אסר ואיירי כגון שאל היורש לנורו שם נשנת דאם כן לא בעי ציטול דהוי כמו בית התנן ונית הבקר דלא אסר כדאמר רבי יהודה לקמן בפירקין (עב:) דאינו אסר אלף מקום דירה ור"ש דפסיק פה מן שהוליאוהו (לפיל מו.) כוונתו קאמר דאפילו הולך לשנות אלף בתו באתה העיר אינו אסר ומיחו אס היה היורש דר באתה חזר שמת אס היה אסר להס בית אצו כשירש נשנת אע"פ שלל צל לנורו שם נשנת עירב עם חזיריו ענבר שנת אפילו הכי בעי ציטול ולא מהני עירובן לגני אותה חזר שירש נשנת

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא א"אף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל א"כ צריך לבטל לכל אחד ואחד איתבייה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד עירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לאחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים עירבו קתני מידת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרניא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרניא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקין דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדיסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדיה איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה קמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור וימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (6) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סו"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (7) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

דתימא שלמה שוויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשמועינן לא מזי לאקנויי: אחד שלל עירב כו'. כגון ג' דירין נחזר השנים עירבו והשלישי לא עירב מבטל לאחד מן המערכין ומותר דלאי חזרה חכמה עירב אלמא אין צריך לבטל אלף לאחד דכולהו הוה כחד: ושנים שלל עירבו נופסין רשופן לשנים. הדריס עמאן עירבו או ליחד שלישי חכמה עמאן ולא עירב לא הוא ולא הן: אבל אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחד שלישי שדר עמאן ולא עירב דמי עירבו או ליחד שלישי חכמה אכתי איכא חכמה דאסר עליה: לשנים שלל עירבו. כדאמרין לעיל (סח:) שנים אין נוטלין רשות: דהוה ומית. ועל כרחק דרבה נשיירא שחמיה דבקעה והקופה חזר ונטו שם אסר אהלו מוקי לה דרי מת אין לירשוו שם כלום דאי נחזר ממס הא איכא יורשין ויפין דאילו הוה אבוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי: תדע. מרישא דהוה ומית עסקין דאי איתיה צריך להאי לבטולי ליה: סיפא דרישא. מרישא דמתינתא עד אלף כו' חזר בבה הוא הולך סיפא דההיא קרי ליה סיפא דרישא: לאחד לא. דלרצן לבטל לכל אחד ושחמ' א' הכי ליתני לאחד שעירב. כדמנא כרימא אונה דיענא דתרי וניהו דאין עירוב כלל שנים: או לאחד שלל עירב. סיפא דההיא הוא דהכי תנא לשנים שעירבו או לא' שלל עירב: אחד שלל עירב כו'. השתא מפשה לה לכולהו אמאי לאצטרך למתייבהו לכולהו: ולא גורין כו'. כלומר אי קשיא כיון דמית פשיטא דמבטל ליה להאי דפיש דהא קתני לה סיפא דאפי' שנים מבטלין ליחד: ושנים שעירבו כו'. פשיטא דהכא ליכא למגור דלמא אחי יחד לבטולי לכו דאי מבטל להו ספיר דמי דהא עירבו וכיון דאורי ביחד דמי לבטולי מה לי חד מה לי תרי: כיון דלא עירב ליקנסיה. דמרישא לא נפקא לן דרישא איירי דהאי דלא עירב בטיל להק דעירבו: טנא פך סיפא לגלויי רישא. דכדהוה ומית עסקין רישא דקתני לאחד שעירב דאילו איתיה לאחד בעי לבטולי ליה כדקתני בהך סיפא: ולאצטרי. דמתרן הך סיפא מאי לשנים לאחד משנים למה לי דתימא הא מנא ליה רישא דיחד מבטל לאחד משנים מה לי חד מבטל מה לי תרין מבטלין: הני מילי כו'. דכל הני בעולי דלעיל לאכ"י טנא פך סיפא. דלא איצטרך דהא פשיטא דאיכא חד דלא בעיל ליה רשותיה אלף להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא כדאיתנהו לתרייהו המערכין עסקין רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר לחכמה: אידי דתנא רישא. אחד שלל עירב נותן רשותו לאחד שעירב חכמה הני מילי כו'. ועל"ז פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה ימירה נפקא לן דאי לא הכי לא איצטרך למתייבהו ועל"ז ג"ה (לא נרבה) פרישנא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת נשנת מהו שיבטל היורש: היכא

הוא סיפריש הכי (8) בחיזונה. דתיא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו. והדר חד מינייהו ובטל ליה לחבריה. מהו דתימא שישתרו ליה. קמ"ל. דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו. ואע"פ דאמרי ליה קני על מנת להקנות. בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, אלא כתיב לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתבייה רשותו לאחד שעירב. הדי דמי, אי ליכא אחרניא בהדי מין מערב. דקתני לאחד שעירב. אלא פשיטא דאיכא אחרניא בעירב בהדיה ובתר הכי פת. ואקשין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב. אי אהו דעירב בהדיה (מתי) ודישתיא ליכא אחרניא בהדי אסאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה. ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) (רבא) מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד. דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו (מאי לאון) שנים פשיטא. ש"ס בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) (משנים). ואקשין אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרניא בהדיה ואפי' הכי בחד סני ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו. לשנים שעירבו פשיטא שיעינן מינה רבעינן ביטול לכל חד וחד. ונרחה אב"י בקשיא. פי' להא מתניתא פסיקא פסיקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

רבינו הגנאל

הוא סיפריש הכי (8) בחיזונה. דתיא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו. והדר חד מינייהו ובטל ליה לחבריה. מהו דתימא שישתרו ליה. קמ"ל. דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו. ואע"פ דאמרי ליה קני על מנת להקנות. בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, אלא כתיב לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתבייה רשותו לאחד שעירב. הדי דמי, אי ליכא אחרניא בהדי מין מערב. דקתני לאחד שעירב. אלא פשיטא דאיכא אחרניא בעירב בהדיה ובתר הכי פת. ואקשין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב. אי אהו דעירב בהדיה (מתי) ודישתיא ליכא אחרניא בהדי אסאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה. ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) (רבא) מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד. דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו (מאי לאון) שנים פשיטא. ש"ס בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) (משנים). ואקשין אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרניא בהדיה ואפי' הכי בחד סני ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו. לשנים שעירבו פשיטא שיעינן מינה רבעינן ביטול לכל חד וחד. ונרחה אב"י בקשיא. פי' להא מתניתא פסיקא פסיקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

68 פ' כרימא לקמן דף טו.